

הנבואה והכתובים

שבת אחר הצהריים

קראו את הפסוקים הבאים לקראת שיעור שבת השבועי: ישעיהו 12-1:53, דניאל 7, 13:14, 2 פטרוס 20-1:16, מתי 6-1:17, 2 טימותיאוס 17-15:3.

פסוק לשינון: "אֲכֵן נִתְאַשֵׁר לָנוּ בְּיָתֶךָ תִּקְרָה דְבַר הַנְּבוּאָה, וְתִיטִיבוּ לַעֲשׂוֹת בְּשִׁמְכֶם לֵב אֱלֹהֵי כָּאֵל נֵר מְאִיר בְּמִקְוֹם אֶפְלָי, עַד כִּי יִבְקַע אֹר הַיּוֹם וְיִזְרַח כּוֹכַב הַנִּגְהָה בְּלִבְבְּכֶם" 2 פטרוס 1:19.

בהמשך לימודנו באיגרותיו של שמעון כיפא, ישנה נקודה אחת שצריכה להתבלט: עד כמה בטוח ועד כמה וודאי היה כיפא על מה שהוא כותב. אנו יכולים לראות את אותו הדבר עם שאול השליח: אמונה ברורה ומוצקת לגבי מה שהם מכריזים על ישוע המשיח והצלב.

בפסוקים לשבוע הזה, נראה יותר מהביטחון הזה של כיפא. הוא אף אומר לנו מדוע יש לו ביטחון כזה גדול: אנו לא מאמינים, הוא אמר, "אֲגִדּוֹת מִחֻכְמוֹת" (2 פטרוס 1:16) - כאגדות שהכילו את הדתות הפגאניות של זמנם. במקום זאת, כיפא היה בטוח במה שהוא האמין, משתי סיבות.

ראשית, הוא היה עד ראייה של אדוננו ישוע המשיח. אך שנית, ואולי אף חשוב יותר (מכיוון שכמעט כל אחד אחר לא היה עד ראייה), הוא "תִּקְרָה דְבַר הַנְּבוּאָה" (1 פטרוס 1:19). כיפא חוזר לתנ"ך, ומצביע על ההצהרות בכתובים על ישוע, במיוחד הקטעים הנבואיים שדיברו עליו. ללא ספק אלו הם חלק מאותם קטעים שישוע התייחס אליהם לגבי עצמו (מתי 54:26, לוקס 27:24). אז אם ישוע וכיפא לקחו את התנ"ך כל כך ברצינות, כיצד נעזר התייחס באופן שונה מהם?

* למדו את השיעור השבועי לקראת שבת ה-3 ביוני.

ישוע בתנ"ך

לאורך כל איגרותיו, שמעון כיפא כותב בביטחון רב. הוא יודע על מה הוא מדבר, מכיוון שהוא מכיר את שהוא מדבר עליו. וסיבה אחת שהוא היה כה בטוח היא שהוא יודע שישוע היה האחד עליו נביאי התנ"ך הצביעו. היה זה הביטחון של כיפא בתורה שבכתב שעזרה לו לדעת את הדבר ש"נְהִיָּה בְּשׂוֹר" (יוחנן 1: 14).

ב-1 פטרוס 10-12:1, כיפא מפנה את קוראיו לתנ"ך, לנביאים הקדמונים, ומה הם לימדו על ישוע. לפי כיפא, רוח הקודש גילתה בתנ"ך שתי אמיתות מכריעות לגבי ישוע: סבלות המשיח, ועל הכבוד והתפארת שיבואו אחריהן (1 פטרוס 1: 11). שני הנושאים הללו יכולים להימצא לאורך כל התנ"ך.

מה הפסוקים הבאים מלמדים לגבי מה שהתנ"ך ניבא בנוגע לישוע? תהילים 22, ישעיהו 1-12:53, זכריה 10:12, 7:13, ירמיה 15:14, 33:7, דניאל 14:13, 14:7.

ב-1 פטרוס 10-12:1, כיפא מבטיח לקוראיו שיש להם חלק מכריע בהיסטוריה הישועה. להם נגלה הרבה יותר ממה שנגלה לנביאים הקדמונים. הנביאים אכן דיברו על יומם, אך חלקים מכריעים של מסרם לא יתגשם עד בוא המשיח.

כמה דברים שהנביאים ניבאו התגשמו רק בזמן שקוראיו של כיפא חיו. הקוראים האלו יכלו לשמוע "מפי המְבַשְּׂרִים אֶת הַבְּשׂוּרָה בְּרוּחַ הַקֹּדֶשׁ הַשְּׁלוּחָה מִן הַשָּׁמַיִם" אמיתות שאפילו מלאכים היו משתוקקים לדעת (1 פטרוס 1: 12). היות והתבשרו, האנשים הכירו יותר לעומק את מציאותו וטבע הסבל וההשפלה של הגואל. כמובן שהם יצטרכו לחכות, כפי שאנחנו צריכים לחכות, ל"כְּבוֹד וְהַתְּפָאֶרֶת שְׁיָבֹאוּ אַחֲרֵיהֶן" (1 פטרוס 1: 11).

עם התקיימות החלק הראשון של נבואות אלו, אנו יכולים להיות בטוחים לגבי החלק האחרון, גם כן.

אלו הבטחות התגשמו בחייכם? לאלו הבטחות הנכם עדיין מחכים, מה משמעותן בשבילכם, וכיצד נלמד להאחז בהן, ויהי מה?

עדי ראייה לתפארת

קראו 2 פטרוס 18-16:1. אילו עוד ראיות אומר כיפא שיש לו לאמונתו בישוע?

חוץ מדברי הנבואה, כיפא היה עד ראייה להרבה דברים עליהם הטיף. משיחיות, הוא אמר, לא מיוסדת על "אגדות מִחֻמּוֹת" (2 פטרוס 1:16), אך באירועים אמיתיים שקרו בהיסטוריה - אירועים שהוא עצמו נוכח.

בבשורות, כיפא היה בהרבה מהאירועים המרכזיים בחייו ושירותו של ישוע. הוא היה נוכח בדרשותיו, הוראתו, ובניסים שחולל. מאז הנס של הדגים הרבים שלכדו בתחילת שרותו (לוקס 4-5:5) ועד ראותו את ישוע בגליל לאחר התחייה (יוחנן 15:21), כיפא היה עד ראייה להרבה מהאירועים שהתחוללו.

ב-2 פטרוס 1:17,18, באיזה אירוע התמקד כיפא בקשר למה שהוא ראה באופן אישי? מה הייתה המשמעות המיוחדת של אירוע זה?

כיפא מבליט אירוע מסויים שבו היה עד ראייה: השתנותו של ישוע. ישוע לקח את כיפא, יעקב, ואת יוחנן איתו לפסגת ההר להתפלל (לוקס 28:9). כאשר היה איתם הוא השתנה לעינייהם. פניו זהרו, ולבושו הלבין (מתי 2:17, לוקס 29:9). אליו הצטרפו משה ואליהו, וקול מן השמים אמר, "זֶה בְּנֵי יְדִידֵי אֲשֶׁר רְצִיתִי בּוֹ אֵלֵי תִשְׁמְעוּן" (מתי 5:17).

כיפא ראה ניסים רבים בזמנו עם ישוע; אך מאורע זה היה יוצא דופן. מאורע זה מגלה שישוע הוא בן אלוהים, שבחר לחיות בבשר בעולם בהתאם לתכניתו של אלוהים, ושהיה לו קשר מיוחד עם האב. עם כל מה שכיפא ראה או יראה, האירוע הזה - שכלל "הקול ההוא שִׁמְעָנוּ... יֵצֵא מִן הַשָּׁמַיִם" (2 פטרוס 1:18) - היה האחד שהוא התמקד בו באיגרת זו.

חישבו על איזה אירוע או אירועים עשו רושם עמוק בחייכם הרוחניים ובאמונתכם. איזה אירוע היה זה, כיצד הוא הרשים אתכם, ומה משמעות האירוע הזה עדיין בחייכם כיום? מדוע לדעתכם האירוע הרשים אתכם בדרך שהוא הרשים אתכם? שתפו את תשובותיכם בכיתה ביום שבת.

כוכב הנגה בלבבכם

"וְדַבֵּר הַנְּבוּאָה יוֹתֵר קִים אֲתָנוּ וְהִטִּיבְתֶם עֲשׂוֹת אֲשֶׁר שָׂתֶם לְבָבְכֶם אֵלָיו כִּנּוּר מֵאִיר בְּמִקּוֹם אֶפֶל עַד־כִּי יִבְקַע אֹר הַיּוֹם וְזָרַח כּוֹכַב הַנְּגָה בְּלִבְבְּכֶם" (2 פטרוס 1: 19). קרא את הפסוק הזה בעיון רב. מה אומר כיפא שחשוב לנו כל כך, אפילו כיום?

כאן, וכפי שאנו יכולים לראות במקומות רבים בכתובים (בראשית 4: 1, יוחנן 5: 1, ישעיהו 5: 20, אל האפסים 8: 5), ישנה חלוקה בין האור לחושך. עבור כיפא דבר אלוהים זרח כאור במקום "אפל" (יש המתרגמים את המילה חשוך כ"מטונף" ו"נקלה"). לכן, הוא כל כך ברור על שעלינו "לשים לב" לאור הזה, ללכת אחרי האור "עַד־כִּי יִבְקַע אֹר הַיּוֹם וְזָרַח כּוֹכַב הַנְּגָה בְּלִבְבְּכֶם" (2 פטרוס 1: 19). הננו בריות שנפלו בחטא החיים בעולם חוטא וחשוך. אנו צריכים שהכוח העל-טבעי של אלוהים ידריך אותנו מחוץ החשכה אלי האור, והאור הזה הוא ישוע.

כיפא מצביע על מטרה לקוראיו. יש המאמינים שהביטוי "עד כי יבקע אור היום" מתייחס לביאתו השנייה של ישוע. למרות שזו בהחלט תקוותנו האולטימטיבית, רעיון "כוכב הנגה" הזורח בלבבכם נשמע יותר מידי ואישי. "כוכב הנגה" מסמל את ישוע (התגלות 2: 28, 16: 22). "זריחתו" בלבבם מתייחסת לדעת את ישוע, באחיזתם המלאה בו ובחווותם את מציאות המשיח החיי בחייהם. ישוע לא צריך להיות רק אמת דוקטרינה; הוא צריך להיות מרכז קיומנו ומקור התקווה והאמונה שלנו. אז, כיפא מבסס קשר ברור בין הלמידה של דבר אלוהים וקשר מושיע עם ישוע, "כוכב הנגה".

כמובן, והיות והאור זורח בנו, אנו נחלק אותו לאחרים. "כל הארץ תהיה מוארת עם תפארת אמת אלוהים. האור יזרח בכל הארצות ובכל הגויים. אור זה יזרח רק מאלו שקיבלו את האור. כוכב הנגה זרח עלינו ועלינו להבזיק את אורו על פני הנתים החשוך של ההולכים באפלה." (Ellen G. White, Christian 5 Experience and Teachings)

(of Ellen G. White, p. 220)

כיצד למידתכם את התנ"ך עזרה לכם להכיר את ישוע טוב יותר?

דבר הנבואה הבטוח

קראו 2 פטרוס 19-21:1. לאלו נבואות מתייחס כיפא בפסוקים אלה? למה הוא מתכוון כאשר הוא אומר שכל נבואת המקרא אינה עניין של פירוש אישי?

בהדגישו שהאמונה המשיחית היא לא מבוססת על אגדות מחוכמות (2 פטרוס 16:1), כיפא מציע שתי ראיות: הראשונה, עדות ראייה (2 פטרוס 18-16:1); השניה, נבואות המקרא (2 פטרוס 21-19:1), טענה שהוא השתמש בה מוקדם יותר (1 פטרוס 12-10:1). כיפא מביע בנוסף ש"נבואת המקרא איננה כפי פתרון אדם מלבדו" (2 פטרוס 20:1). באומרו זאת, כיפא אינו אוסר עלינו ללמוד את הכתובים בעצמנו. זוהי הרחקת לכת ממחשבותיו של מי שאמר, ב-1 פטרוס 13:1 "חגרו מתני שכלכם". גם לא יאומר דבר כזה ממי ששיבח את הנביאים הקדמונים על חיפושם החרוץ אחרי משמעות הנבואות שניתנו להם (1 פטרוס 10:1).

אם כך, למה כיפא התכוון? קהילת הברית החדשה התקדמה יחד ולמדה יחד. המשיחיים היו חלק מגוף גדול יותר (1 קורינתים 12-14:12). וכיפא הזהיר פה נגד סוג למידה שדוחה תובנות מתוך קהילת המאמינים. בשיתוף ופעילות עם אחרים נוכל לגדול ביחד כקהילה. רוח הקודש עובדת עם הקהילה והפרטים בתוכה. ניתן לשתף, להעמיק ולעדן תובנות. אך מי שעובד לבד ומסרב לעצות מאחרים, סביר להניח שיבוא עם פרשנויות מוטעות, במיוחד בנושאים כמו נבואות.

בפסוקים הבאים אנו מוצאים סיבה טובה שכיפא יעיר זאת. הוא כותב למאמינים שיש ביניהם נביאי שקר ומורי שקר (2 פטרוס 1:2). כיפא מפציר בהם למסור את הפרשנויות שלהם לכתובים להנהגת הקהילה כולה. כמה אנשים סטו לפנאטיות וטעויות מכיוון שהם סרבו לקבל את העצה של קהילת מאמינים המודרכת על ידי רוח אלוהים? זו היתה סכנה בזמנו, וזו עדיין סכנה כיום.

מדוע חשוב להיות פתוחים לייעוץ ועצה של הקהילה בכלליות? בו זמנית, מה הגבולות על עד כמה רחוק נלך בכניעה לאחרים?

הדבר בחיינו

כפי שראינו, כיפא שם דגש רב על הכתובים. הצהרה רבת עוצמה על חשיבות הכתובים בניסיון המשיחי שלנו ולהשראה הרוחנית של הכתובים אנו מוצאים בדבריו של כיפא ב 1 פטרוס 21-19: 1. נקודה זו ברורה ב-2 פטרוס 21: 1. הכתובים הם לא תוצר של רצון אנושי או תכנון אנושי כספרים אחרים. זהו ספר שהופק באמצעות כוחו של רוח הקודש הפועל דרך "אנשים קדושים יראי ה'".

קרא 2 טימותיאוס 17-15: 3. כיצד פסוקים אלה עוזרים לנו להבין את תפקיד הכתובים בחיינו? כיצד הם נותנים משנה תוקף לאמת הנמצאת ב-2 פטרוס 21-19: 1?

לאחר שהזהיר את טימותיאוס לגבי הסכנות האורבות לו ולקהילה, שאול השליח נותן רשימה מצומצמת על חשיבות הכתובים. "כֹּל הַכְּתוּבִים נִכְתָּב בְּרוּחַ אֱלֹהִים וּמוֹעִיל לְהוֹרֹת וּלְהוֹכִיחַ וּלְיַשֵּׁר וּלְהַדְרִיךְ בְּמַעֲגְלֵי צֶדֶק" (2 טימותיאוס 16: 3).
הבה נביט בעיון בשלושת הנקודות הבאות:

הוראה: דוקטרינות הן ההוראה של הקהילה. הן מבטאות את האמונות של החברה המאמינה בנושאים תנ"כיים שונים חשובים בדבר אלוהים. בצורה אידאלית, כל דוקטרינה מרכזת היא המשיח, וכל אחת מהדוקטרינות אמורות ללמד אותנו משהו שעוזר לנו לדעת ולחיות בהתאם ל"רצון אלוהים" (אל הרומים 2: 12).

הנהגה מוסרית: שאול השליח אומר לטימותיאוס שהכתובים מועילים "לתוכחה, לתיקון, לחינוך במעגלי צדק" (2 טימותיאוס 16: 3). כיפא מצביע על נקודה זהה כאשר הוא אומר שהנבואה בכתובים הינה כנר מאיר במקום אפל (2 פטרוס 19: 1). במילים אחרות, הכתובים מספקים הדרכה כיצד עלינו לחיות את חיינו ומה פירושה של התנהגות טובה ורעה. בהשראת רוח הקודש, הכתובים הם לא פחות מרצון אלוהים הנגלה.

"החכמה לישועה": כאשר הוא אומר שהכתובים עושים אותנו "חכמים לישועה" (2 טימותיאוס 15: 3), שאול השליח אומר שהכתובים מצביעים על ישוע. הישועה נבנית על האמונה שישוע מת על חטאינו.

דוקטרינה, הנהגה מוסרית, וחכמת הישועה: אין פלא שדבר אלוהים הוא "כְּנֵר מְאִיר בְּמָקוֹם אֲפֵל עַד־כִּי יִבְקַע אֹרֶחַ הַיּוֹם וְזָרַח כּוֹכַב הַנֶּגֶה בְּלִבְבְּכֶם" (2 פטרוס 19: 1).

נקודות למחשבה

"חובתו הראשונה והנעלה ביותר של כל יצור רציונלי היא ללמוד מהכתובים מה היא האמת, ואחרי כן ללכת לאורם ואף לעודד אחרים לעשות זאת. אנו צריכים ללמוד את הכתובים כל יום בשקדנות, שוקלים כל מחשבה ומשווים פסוק עם פסוק. עם עזרה אלוהית עלינו ליצור את הדעות שלנו בעצמנו מכיון שנצטרך לענות לאלוהים בעצמנו. "האמיתות הנחשפות בפשטות הגדולה ביותר בכתובים היו מעורבות בספק ובחושך כאשר באמצעות אנשים מלומדים, אשר עם העמדת פנים של חכמה רבה, מלמדים שלכתובים משמעות מיסטית, סודית ורוחנית שלא ברורה מהכתוב. אנשים אלו הם מורי שקר. על סוג אנשים כזה ישוע הכריז: 'אינכם יודעים את הכתובים, אף לא את גבורת אלוהים.' מרקוס 12: 24. ניתן להסביר את שפת הכתובים לפני המשמעות הברורה, אלא אם כן ישנו סמל או דמות. המשיח נתן את ההבטחה: "הַחֶפֶץ לְעֲשׂוֹת כְּצוֹנוֹ יֵדַע לְקַח" (יוחנן 7: 17). אם האנשים היו קוראים את הכתובים כפי שהם, ואם לא היו מורי שקר להטעות או לבלבל את דעתם, תעשה עבודה שתשמח את המלאכים ושתביא לצאן המשיח אלפי אלפים התועים בישימון העולם החשוך".

(Ellen G. White, The Great Controversy, pp. 598, 599)

שאלות לדיון:

1. אילו עקרונות מכריעים נוספים מעורבים כאשר מחפשים הבנה ברורה של הכתובים?
2. מרטין לותר כתב: "הכתובים הם האור של עצמם". על ידי הכרזה זו הוא התכוון לכך שיש אחדות בסיסית בכתובים ושחלק אחד בהם יכול לעזור לנו להבין חלקים נוספים. מהם כמה דוגמאות שתוכל למצוא?
3. עברו בכיתה על התשובות מיום שני לגבי אירוע או אירועים שהשפיעו באופן משמעותי את חווייתכם המשיחית. מה משותף לכל האירועים, האם יש משהו משותף בכלל? מה תוכלו ללמוד מהניסיון של האחרים?
4. אם מישהו היה שואל אתכם כיצד למידת הכתובים יכולה להעמיק את הליכתכם עם האדון, מה הייתם עונים לו? אלו עקרונות למדת מהניסיון האישי שלך וחיפושך להכרת האדון ישוע דרך למידת הכתובים?